

כד:

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

נוסחת הריב"ן

(א) דלקתים ונפלה: (ב) רי:
 (ג) רי: (ד) אפיס: שמלחו:
 (ה) מר: (ו) מר: (ז) כבלה מפי:
 (ח) המרה הפיר: (ט) חלו קר:
 (י) חילס על מלמי נר מי שלם:
 (יא) דלקתן מי: (יב) גילתו חלס:
 (יג) שמירו חלוי תוך מי:
 (יד) וילק על לוחית נר מי הפיר:
 (טו) חלו קרביני מוחו חלס:
 (טז) חלית מר אפיס: (יז) מוחין:
 (יח) שפסרסו על ילד ממות:
 (יט) מירוחו וילק לנחש: (כ) ילס:
 (כא) שנקן: (כב) ואדור: (כג) ילס:
 (כד) ממתחית: (כה) מר חס:
 (כו) ריבון על מר חס שחלן לוס:
 (כז) מרסר מי: כמלחן קן:
 (כח) מי שחס על מלמי נר חמי:
 (כט) מר חלל ד הפיר:

מגהות מהר"ב

[illegible]

ג.הות התוספות

1. נד"ל וז"ל. 2. נד"ל כיון
- ד-יחא לשלחם. 3. ז"ל דלעיל
- מ"ה. 4. ז"ל במחנה דהסא.
5. ז"ל חומראים.

פי' הרא"ש

ל קרבנותיה לצורך נדיר ו
ל יחיה ליה כמי שנדנה
לדבר יחיה ליה כמי שנדנה
למסר. אלא מכבר אמר
ל אטוטיני קרבנות קחי
ל דר: יקצמץ מנחתיה
ל צמח מנחתיה וחיותיה:
ל תחייב לך בדרך כלל
ל השם אלא צמוד
ל דיל: כמו מנחתיה כרעה
ל חנוה: דרדיל: שלה
ל דאמר: כמנח: האיש
ל יחיה ליה כמי שנדנה
ל צות אלה לכה נשני
ל כס: לקמן ואם עלת
ל ארובי אחר שמת
ל ככל: וארובי לך אבין
ל מן מנחתיה: מנח: שראון
ל מן מנחתיה: מנח: שראון

[illegible]

מי שאמר פרק רביעי נזיר

הנחמיתא דלא זריכא לה בגון שהפר לה לא אקמי לה ופי' הר"ם דלא
 עשה לקרבונו מזירות דא"כ קיים לה נדרה ושבו
 לא יוכל להפר אלא בגון דאמר לה קודם לכן ימים רבים אם
 תאטריה לקרבונו תקמי מזהמיו: [האמרת]. ל"ג חנו דהו'

ממשעם כאלו כה להקשות והוא לא בזה
אלא לפרש: והא חמרינן מה שקנה
האשה בעלה. לזו דווקא אלא
לגמור הכי קיימא לן בעלמא:
שקיצצה פקיעתה. וא"ת והא
אמר בפסק א"ש
(מכובות נט.) דמותא מנות לבעל וי"ל
כדי שמייר שאלה לא לא מעשה
דערין בנשותיהן ונפלת בכך והותירה
בממעשה ידיה והא ודאי דידה הוא
עוד מירק ה"רס דהא חמרינן מותר
מנות לבעל כגון שקבלו לא קי וכן
דערין לשבם והולכו מנות שם
בנאותה קצבה כדי שבעה והותר
אחריו מותר לבעל אבל הכא מיירי
שקיצמה מעצמה שלא הולכו המנות
אלא שנתה ויפסדה מפיה שלא אכלה
כדי שבעה דההוא מותר היו ודאי
לדבר: **ואמר** לה על פת שאין
לבעצריך רשות בהן. ר"ת פסק כד
בדלאה פירך בנדר דנדרים (דף פה.)
הנדרה הלאה משמע ודורס ליתן מעות
לנצח אומר הרי מעות נחויים לך
בנחתה ויכלד שלא יאכל לבעצריך
רשות כן אלא מה שאת נושאת
ונוטת בפיך ואמר כך עלה ל"ש אלא
מה שאת נושאת ונוטת לתוך פיך
אכל אמר לה מה שמצלי תנשי קנה
היה כן ווע"א דשמואל פליג עליה
והוא וכלהא כותיה רמ"מ כי
ליתיה לנשיא לענין אסורין איתשיל
ובשעתיהן קילי הש"ס וי"ל שאמר
לה מה שאת נושאת ונוטת לפיך:
אמר שמיא לאבא ב' איה לא
היה יריב: אלא עמוד ל' על כרעין על
רגלין כמו ממות כרעיה דר' חנינא
בפסקא קתא דחולין (דף ו.) על דלמתי
לא חלש שמיא אדא מיתא ושל אדא כפרה.
ש' אע"ג דכולן משניות הם שמה שלאחר
בכפרה דלא מינא דהדיא קניינטיא
ליה לא נמי כל זה מדברי שמואל וזה
הא דלמתי עד דפררין ליה וכו' וליכא
ליום אחד ואין משעוין קא חשיב שלא
היו לו מעות

והוא איבא ושאר שלמי נזיר כל זק פריך שמואל לאכזה בר איזי והשכר
 סקל כמזמן לא קחשי: **שלה** הא דאמרין: במתני' ג' (היינו
 בתמנונה): **שלו** דתנן האיש שפרס בנו בניור. מתני' היא בפרקין
 (לקמן מה): ושבתי פירקין פסרס היא למר דהלכס היא דאיש פרי
 וזעם מעשה בגופו לנצל נזירות אכיו וא שמייה דידבורו
 (הא) המפרס מעות לנזירותו לא נהני ולא מועיל לא נהני מדרבנן
 בשלמתיים מחיים דנזי מעילה ליבא איסור דאורייתא איבא: **מפני**
 (בהמה) ד' שמייה ביא כולן שלמים אס ירעה והשאר ביא מב
 דנכז גזר עולו היה: **ואין** שמיני דאם. בתמנוה

שלאחר מיתה מאי טעמא. לא בעי שלמים תמו: דלא חויל ל קרבנותיו ואבדו והביאו אחרים ומספר כהן ואחרים נמלאו ישיאר שלמי שמי ששחטו שלמי כמבורח: פירש רש"י ומספר (דף מה): ציה בן שמי שזר הויסאט שנ שנה ה' (שמיס) לשלמי נדבה: **ונא** לדידון כחודה דלמר מר על זבח תורת שלמי לרבות שלמי זור (מנחות) לנך קן טעיון ורוע להתבשל עם האילו ולשנות מנוסה וה"ה דמנחת כספרים והיו לו ומשנה דק"י אספרים מעות לזימורו דלמסת דמקטא ליה אמתי' (הכא) משום דליכא לאוקורר דלמר לזימור ולכ ליה עד"כ מיירי היכא דלמר לקרבנות זימורי דלס לא בן אמאי דמנתי' דעד השתא אי"ר נכחמות ועמה החסיל לשנות דין **יפלו** גדרה דהא דמי חטאי כמבורח בהן. ואין יפלו לנדבה וזין יפלו לנדבה לשנות קרן למנחה דהי כולה כליל אלא עדדיפא ס' ולמתי' (ולמתי' מנסי שראון לבידן כטילן [ועלה] דלמר עלמי חסילתה ולימיר מימלין אכל כסמח לא שייך לימיר מימלין והרי הם כמחולתה דלמתי' כן לשלמי הייט דווקא היכא דלמר אלו מעות נחליתו דמתי' להבדיל בן לשלמי

לשלישם ומסעות אחרים יקנה תמאז ותרזה ואין מעלה אלא בדידי שהוא מבורר שהוא
לשאר כפרו נמי סבור היה ומייד דרזה לאחר מיתה. איבא לפי דין דרסופא של
אשר ענין ענין והושב לו אלו חן וחולמרהו קא בעי תרזה בלתי שפוטא אלא
ומה אותה וזו איבא נמי מדברי שפוטא: ששטן של כמאנח, כמאנח מרשי אלא
ביאנן בן שנה ודרכן לריתו בן שנהים דרכיב חן אלא כשרים כרין שלמי ורזה וכל
אשר אלא עלו לעללים לשם שפוטא. וכן נמי אבא נמי בן שנה. אלא ענינא בלתי
בן שנה דעמי לפי דין הגדו. וכן בן שאין ענינא חן. אבל כלי אלא בדידי.
והיה אלא בעללים ויחלי אבא ואין ענינא. ויהי כמאנח בלתי למחן ורזה ורזה

רַבָּא אָמַר אֲפִילוּ תִּימָא רַבָּנָן. וְהִיכִי דְמִי דַּמְשַׁעְבַּד לֵה נִנּוּן
 דְּלִדְקֻיָּיָהּ ^(א) לֵה נִיבְלִיָּהּ וְהָא דַּמְרַת כִּינן דְּלִקְנִיָּהּ לֵה ^(ב) הִיא
 וְדִנְפֻשָּׁה הָא לֵה ^(ג) קִשְׁיָא דְכִי מְקִי לֵה נִמְלֵחָא דְלִרְיָכָא לֵה כִי
 דַּמְרָא לֵה אִם תְּהָא לִרְיָכָה לְשׁוֹם כְּפֻרָּה תְּהָא בְּזִמָּה שְׁלֵךְ וְכִינן דִּלָּא

צריבא לה דהפר לה בעלה הויה שול
ותאל ותרגה בעדר: **היא מנא לה.**
אזי בהמה הא קיימא לן מה שקנתה
האש קנה בעלה: **שקנתה מעיסה.**
כגון דהכירה לה מנות על ידי שלם ותקן
בפרק אע"פ (ד' כטו) וס' דלא יסחות
ול כשנות משני קצין חטין (ו' ט"ז) וז'
וקפסה ממונותיה על ידי (ו' ט"ז) וז'
שלקה כסן דהמה (ו' ט"ז) **איבעיז אימא**
דאקני לה אחר. דאי קינתה מעיסה
אמרין נמי מה שקנתה אשה קנה
בעלה (ז' א"ל שמואל לאבוכי בר אימי
כו' ז' ט"ז) **שלא [א] דאמרן.** במשנתו
דאין טעמים תס: **בלה.** בחור י'
נירותו (ז' א"ל שמואל לאבוכי בר אימי
כו' ז' ט"ז) וז' שמיח' א' אע"פ
שלא נתגלה בעלה מנירות: **ואס' יד**
ז' מעוט סמוכין (ז' י"ז) **יפלו לדיבה**

וַיְבִיאוּ מִהֶם עֹלֹת נֶקֶד הַמִּזְבֵּחַ דָּלִיִּם
חוֹשְׁשִׁין לְדַמֵּי טְהוֹמַת שָׁבָן כְּדִלְקָמָן
שֶׁהֵלֵךְ הָאֵשׁ בְּצִוִּיר כֶּךָ: וְאִינִי טְעוּיִן
לָחֶם. הָאֵשׁ כָּאֵן מִזֵּר וְאִין אִמִּי
לְקִרְוֹת בּוֹ עַל כִּפֵּי הַנְּזִירִים: הַמַּפְרִישׁ
מִטְעוֹן לְנִזְיָוָם. וְהִיוּ כְּמוֹמִין: לֹא
נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין בֶּהֶן מַפְנֵי שֶׁן רָאוּן
לְהִכִּיף בְּזוֹלֹת שְׁלֹמִים. דְּכֵכֵל מִטְעוֹ
וְעַמֵּה לִּשְׁלֹחַ יוֹכֵל לְהִכִּיף בֶּהֶן שְׁלֹמִים
וּבְשִׁלְמִים אַחֲרֵינִי (מַעֲיָה דף י'): לְהִכִּיף
מַעֲיָה לְפָנֵי וְרִיקָה דְּמִים: מִטְעוֹ
מַפְרִישִׁין דְּמֵי עוֹלָה יְבִיאוּ עוֹלָה.
וְהִיא דְּהוּא לֹא מִתְמַנֵּי דְּרַמֵּי טְהוֹמַת
אִלּוּ יִלְכּוּ לִים הַמֶּלֶךְ: שְׁלֹאֲחַר כִּפְרָה.
שֶׁאֵם הַפְּרִישׁ בְּחִמּוֹ וְאִזְכְּרָה אוֹ מַעֲוֵת
וְאִזְכְּרָה וְהַפְּרִישׁ אַחֲרֵים מַחֲמִינִין
וְאִזְכְּרָה מִתְּחִלַּת אוֹ מִתְּחִלַּת אוֹ דְּמֵי טְהוֹמַת
וְיִזְכְּרָה לִים הַמֶּלֶךְ וְהַעֲוִלָה מִקֶּרֶב
עוֹלָה וְהַשְׁלֹמִים לְשִׁלְמִים וְנִשְׁלֹמִים לִים
אֵחָד וְאִינִי טְעוּיִן לָחֶם דְּקִרְבָּה לִים
כִּי: וְכּוֹ לֵיכָא. אֵלָּה הִיא אִרְבַּעָה
אִילִים שֶׁלֹּא יְהוּ טְעוּיִן לָחֶם: וְהָאֵשׁ
אִיכָא. דְּמֵי לִי וְכִי מִתְמַנֵּי דְּלִמְדָּה
בְּחֵם' מִנְחוֹת (מַח): וּבְתוֹסַפְתָּה דְּנִזְיָר
(מַח' יַחַד): וְשֶׁאֵל כֵּן שְׁלֹחַ יוֹכֵל עֲשֵׂה

אירי בשלמים: ששטן של כמזון. דמזון (ו) להניח אן
שנים (ז) לשם שלי מיר: כמזון קסני. דלז הוא אלז ארבעה:
א"ר
בנו (והלכה) נחקבל דיכול למחות בין הוא בין קרוביו לפיכך גלה
של אחר מיהה. דמן גרסין דמזנה היא פ"ג דמעילה (דף
שם אפילו מדאורייתא אסור אע"ג דקיימא לשלמים מדי דהוה
מראין בולם אבא שצמים. דמין שלא פירש כלום אס נתרמו לו
ולקח אין מועלין בזה: דל"ו לו סעות חסומים יפלו אנדרבה.
ד"ה אלו) פירשנו דנעי על פני מיר נחמיה וליכא:

ורה. ואין כאן כפי מור: שלאחר כפרה נמי. כגון שגדר והפסד
ההכאשונים ארון שלמים נמי קריבין בלא לחם: וזהו יציא והחביא
שלא לשמן דעו פירש שם ידעא לחיננה שלא כמלותו דאלי תמיב
שלא ליה אחר. כמור שלמי מור לשנא שלמים נאכלין לשני ימים
(טו.) ואין מעונין לא יאם וא רורו. הואיל ואין הנזיר יתיר נכן
ואין הוה ליה למיחוי אורו: וזהו לא פעות חומרים. הכי גרסין
ואין לאמחי' (הבא) לא דהוה לא משות חומרים ונראה לנכך לא
יפלו לגדה דאי נבי ממי' ככולן עולה אבל חומרים דהסם קטיל
נאנא משות סתומות פרח כסתומין איירי כך דיעא לא לעגי' אבל
עשות סתומין וזהו פרח דהסם סתומים יפלו: הגהה'
הדין דהוה מי לאמחי' והלא דמי שלמים מערבין שאין בלא ואין
מחטתא שאינו כלל בר הקרבה לאחר המיחה אלא לים המלח אולי
שראין להביא כנוין שלמים וי' סידהא משום כסאוי מי שייך
שאר ויהי הסם כמפורשים' וגם להטעתא ועי' לא דמחר שזכור לא שנת
ע א לארצ' ארצ' שלמים ענה ושלמים חטאת ושלמים סתומים ואם

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) גיטין עה סנהדרין עה.
 (ב) קדושין יז ושיעור ג לקמן
 כח: (ד) זיל דנקן. (ס) מנחות
 ח מעילה יא. מסכתא דמעילה
 פ"ה א. (ו) מנחות מח: פ"ש [תוס']
 פי"ג א. (ז) גיטין עה: א. (ח) דף
 כה. (ט) במדבר ד' א. (י) כ"ח
 ולשה. (כ) זיל דנקן.

הגהות הב"ח

(א) ג' (ג) אה נתן כבוד כיצד
 יצא אל שמימיו קרוביו
 מזה אל שמימיו קרוביו
 היו לו וכו' לים המלח לא
 תבין ולא מבינך
 (ב) שם (ג) שם וכו' לים
 אשכנז דתת לך ושאר כל
 (ד) שם כל אה חשיב מות
 ודתי על מעות מתנות
 (ה) שם דים שקתתה וכו'
 ממוסות על יד עיל יד
 (ו) שקתה: עיל אחר ים
 משל לשון כר איה ים
 ואילו שם של אה אהמין
 כמשתה: (ז) דיה ושאר וכו'
 מהותן יהיה להטות כל
 ויהיה:

גליון הש"ס

גם' ילכו לים המלח. לא
שהנץ ולא תועלין בהם:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

טוֹרֵם (מִנְחָוֹת ד.) וְנֹאכְלִין
וְנִמְצֵי כִּי וְיָקָן עַל כִּי הִמִּיר,
וְיִקְמֵה הַרְאִיין לְלוֹא כֵּן שֶׁ
שֶׁמֶלֶם לְצֹר דְּחוּבָה הֵן, שֶׁשֶׁמֶן
שֶׁ. כְּשֶׁמֶלֶם נִדְבֵּה (מִנְחָוֹת חח.)
מִי מִיר (שש.) וְרִינֵן טַעֲמוֹן
(דש.).